

‘Ongelofelijk mooi, superspannend, veel humor en voor jong en oud. Kortom: een meesterwerk.’ – Bezettenboeken.nl

# DE MAGIËRS

BOVENWERELD 2



SCARLETT THOMAS

De magiërs

Van Scarlett Thomas verschenen:

*Bovenwereld – Drakendal* (1)

*Bovenwereld – De magiërs* (2)

Reacties op *Drakendal*:

‘Er is lang geen boek geweest dat ook maar kan tippen aan Harry Potter. Echt, lees dit boek.’ – *De Limburger*

‘Met veel inventiviteit en fantasie geschreven. Veelbelovend en meeslepend, dat smaakt naar meer.’ – NBD Biblion

‘Wat een ongelooflijk mooi, spannend en magisch verhaal is dit. Een superspannend boek, met lekker veel humor en zowel voor jong als oud. Kortom: een meesterwerk.’ – *Bezetenboeken.nl*

‘Bovenwereld is een vernieuwende serie, die het net als Harry Potter in zich heeft om de scheidslijn tussen kinder- en volwassenboeken te vervagen. Een serie die je moet lezen dus!’ – *Hebban.nl*


‘*Drakendal* is een origineel, goed geschreven, spannend fantasyboek met fijne personages en verrassende wendingen. Een topper in het genre.’ – *Kinderboekenpraatjes.nl*

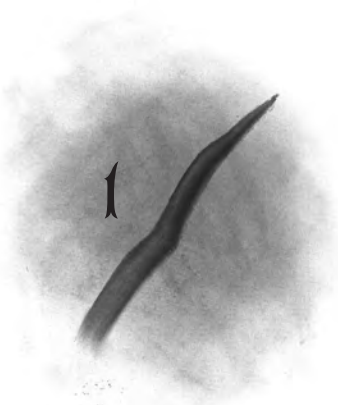
‘Van de eerste tot de laatste pagina is het echt genieten, zeker ook door de humor die in het verhaal zit. Laat deel 2 maar snel komen.’ – *Libris.nl*

‘Op een of andere manier is er amper iets wat me het Harry Potter-gevoel van vroeger gaf. Maar nu is het er. Dit is echt het beste boek dat ik dit jaar heb gelezen.’ ★★★★★ – *Goodreads.com*

DE  
MAGIËRS  
BOVENWERELD 2

SCARLETT THOMAS

 UITGEVERIJ  
De Fontein  
JEUGD



**O**rwell Boekmans was geen gelukkig mens. In het gezelschap van een klein vleermuisje dat hem met z'n typische ondersteboven gekeerde blik aanstaarde, betwijfelde hij momenteel zelfs of hij ooit gelukkig was geweest. Misschien, lang geleden, toen zijn eerste vrouw Aurelia er nog was geweest. Toen zijn dochter Fee nog niet volledig was ontspoord. En toen hij deze stoffige zolder niet had beklommen zonder eerst zijn nette werkkleding te hebben verruild voor iets anders.

Waar was dat verdraaide kind? Waarschijnlijk zat ze met 'magie' te knoeien bij haar stapelgekke vrienden: dat dikke bebrilde joch, en die meid die altijd in een nachtpon leek rond te lopen. Zodra ze thuiskwam zou hij Fee ervanlangs geven. Orwell concludeerde dat ze het boek al van zolder had gehaald, want hij kon *De magiërs* van Camilla de Wilde nergens vinden. Dat was precies wat hem zo verschrikkelijk ongelukkig stemde.

Zoals dat meestal gaat met ontevreden mensen, was ook Orwells onvrede ontstaan toen hem eerst het vooruitzicht op gelukkiger tijden was voorgehouden en dat vervolgens weer bij hem was weggerukt. Zo'n drie kwartier eerder, onderweg in zijn auto van de universiteit naar huis, had hij namelijk op de radio gehoord dat

er een prijsvraag werd georganiseerd.

Orwell Boekmans was dol op prijsvragen. Niet dat hij dat wilde toegeven, maar hij werd er zelfs gelukkig van. Behalve als hij verloor. Elke vrijdag vulde hij het prijs-cryptogram van de *Stadscourant* in en stuurde de oplossing naar een postbusnummer in de buitengebieden. Het bedrag dat hij in de loop der jaren had uitgegeven aan postzegels was inmiddels veel hoger dan de hoofdprijs zelf: een boekenbon van vijftien euro. Maar Orwell zou niet rusten voordat hij die boekenbon had binnengesleept en ingelijst had opgehangen in zijn kantoor.

Geld verdienen was het tweede waar Orwell Boekmans gelukkig van werd, hoewel hij daar niet zo goed in was (zoals de situatie met de boekenbon bewees). Als hij dat boek zou vinden – een gebonden eerste editie van *De magiërs* die Aurelia jaren geleden voor Fee had gekocht – dan kon hij meedoen met een prijsvraag én geld verdienen tegelijk. Want dat hadden ze op de radio gezegd: de geluksvogels die een oorspronkelijke uitgave van *De magiërs* bezaten, moesten deze op vrijdag naar het stadhuis brengen. Daar zouden ze vijftig euro cash ontvangen en maakten ze kans op een leven lang onbeperkt gratis elektriciteit. Wie een paperbackeditie inleverde kreeg een tientje.

In de afgelopen vijf jaar was vijftig euro een flinke som geld geworden. Na de wereldbeving ging de uitgeputte economie zich, net als andere complexe systemen, nukkig gedragen en was ze absoluut niet meer van plan om zich aan allerlei idiote wiskundige regels te houden. Tegenwoordig kon je een heleboel doen met vijftig euro, maar of dat zo zou blijven, was niet te voorspellen.

Een leven lang gratis onbeperkte elektriciteit! Dat was

me een prijs, zeg. Hoeveel geld je ook bezat, sinds de wereldbeving had niemand meer onbeperkte elektriciteit tot z'n beschikking. Behalve Albion Twistt, de man die met zijn bedrijf Albion Twistt Inc. eigenaar was van alle elektriciteit op aarde. Joost mocht weten waarom, maar hij gaf deze klapper van een prijs weg, en betaalde ook nog eens voor alle exemplaren van *De magiërs*. Orwell hoefde zijn boek nu alleen nog maar te vinden. Nou ja, technisch gesproken was het natuurlijk niet van hem. Het was van Fee. Maar dat interesseerde Orwell geen zier.



Het hoofd van professor Groen leek op een gekookte aardappel. Geen mooie, normale aardappel die was geschild en afgespoeld voor het koken, maar een oude, ingedroogde knol met een leerachtige schil, die te lang in de grond had gezeten en waarvan de wonderlijke, harige uitgroeisels niet hadden losgelaten in de pan. Maximiliaan van Onderen vond deze uitgroeisels op wortels lijken die zich dapper een weg naar het oppervlak hadden gebaand, en toen plotseling waren afgestorven.

Professor Groen was halverwege een leerzaam verhaal – leerzame verhalen waren het ergst, in Maximiliaans ogen – waarin een straatarm klein meisje bij de voedselbank een paar afgetrapte hardloopschoenen krijgt van een geheimzinnig oud vrouwtje met een bochel.

‘De oude dame fluistert het kind toe dat het magische schoenen zijn,’ vertelde professor Groen met een stem die haast klonk als margarine: zacht, vochtig en vettig. Maximiliaan wist precies hoe dit ging aflopen. Sterker nog, iederéén wist hoe dit ging aflopen. De volgende

dag trekt het meisje de schoenen aan om mee te doen aan een hardloophwedstrijd. Ze wint met de snelste tijd ooit gemeten, waardoor ze wordt ontdekt door een beroemde sportcoach. Hij gebiedt haar om betere schoenen aan te trekken, maar dat weigert ze natuurlijk en ze blijft stug doorlopen op haar versleten ‘magische’ paar. Uiteindelijk gebeurt het onvermijdelijke: haar rivale steelt de schoenen en verstopt ze, waardoor het meisje wel normale schoenen móét aantrekken. Waarmee ze de wedstrijd alsnog wint. Moraal: het zat ’m helemaal niet in die schoenen. Einde.

‘Goed,’ zei professor Groen toen het verhaal was afgelopen. ‘Ik heb enkele discussiepunten opgesteld.’

Hij liep naar een schoolbord op wieltes dat de hele week in een magazijn bivakkeerde en alleen op maandagavond tevoorschijn werd gehaald, speciaal voor deze cursus. Hier leerden neofieten – voornamelijk kinderen die onlangs hun metamorfose hadden doorgemaakt – de beginselen van de magie, en dit was Maximiliaans eerste les. Hij had op z’n minst borrelende ketels verwacht, maar diep in zijn hart had hij gehoopt om dingen door de lucht te zien zweven of in brand te zien vliegen. Helaas. De cursus bleek oersaai.

Op het schoolbord stond een lijst met dingen die verboden waren voor neofieten. Daaraan hadden ze het grootste gedeelte van de les besteed.

1. Neofieten passen UITSLUITEND magie toe onder begeleiding van een expert (of hoger).
2. Het is VERBODEN voor neofieten om een troef te bezitten zonder de uitdrukkelijke toestemming van het Gilde der Vaklieden. Deze kan op elk



moment worden ingetrokken.

3. Troeven die neofieten meenemen naar de les worden **INGENOMEN**.

4. Het is **VERBODEN** voor neofieten om te praten over magie buiten deze lessen om.

5. Neofieten die naar de bovenwereld reizen, of een poging daartoe ondernemen, worden zeer zwaar **GESTRAFT**.

6. Het is **VERBODEN** voor neofieten om troeven, landkaarten, spreuken, informatie of kennis aangaande magie en/of de bovenwereld, van welke aard dan ook, uit te wisselen.

7. Neofieten mogen op **GEEN ENKEL MOMENT** met wie dan ook over de bovenwereld praten.

8. Neofieten spreken **UITSLUITEND** de moedertaal, en **GEEN** bovenwereldse talen. Op het spreken van bovenwereldse talen in de buitenwereld staat een zeer zware straf.

Dit was nog erger dan de lessen op school, om over de kou maar te zwijgen. De wekelijkse cursus van professor Groen vond plaats in een stoffige, oeroude kerk met een houten vloer en gigantische witte emailen radiatoren die onafgebroken knarsten en kreunden, maar geen greintje warmte produceerden. Onder elke radiator stond een porseleinen theekopje om het lekkende water op te vangen. Aan het plafond hing een oude tl-buis die zwakjes knipperde zodra de elektriciteit weer even werd ingeschakeld, maar de ruimte werd voornamelijk verlicht door kaarslantaarns.

Maximiliaan ging de lijst van verboden dingen nog eens af. Hij trok zich er mooi niks van aan, want hij had het meeste ervan toch al gedaan, toevallig.

Dat gold ook voor Fee Goedhart, met wie hij bevriend was. Zij was bovendien al naar de bovenwereld geweest. Maximiliaan voelde een zweem van trots dat hij dingen voor elkaar had gekregen die zelfs niet eens op de lijst voorkwamen, zoals een poging doen om naar de onderwereld te reizen, en iemands gedachten lezen.

Lexie Pot had Maximiliaan en Fee gelukkig gewaarschuwd om hun troeven niet mee te nemen naar de les. Als professor Groen ze afpakte zag je ze nooit meer terug, kenmerkend. De troeven van Maximiliaan – de Bril van Kennis en de Verdwijndolk – lagen op dit moment veilig opgeborgen onder zijn bed. Met een lichte verhullingspreuk had hij de dolk uit het zicht gehouden van zijn moeder, voor het geval ze het weer eens in haar hoofd zou halen om zijn slaapkamer op te ruimen. Zijn moeder wist natuurlijk al dat hij zijn metamorfose tot wijsgeer had doorgemaakt, maar hij had nog niet opgebiecht dat hij ook een tovenaars was. Hij betwijfelde of zijn moeder daar blij mee zou zijn.

Buiten klonk het gekras van een kerkuil. Een lichte vorst verspreidde zich langzaam en stilletjes over laagvlakten en ruige heideheuvels. Hoog aan de zwarte hemel flonkerde en doofde een meteor. Het was al laat. De vlammetjes van de kaarsen in de kerk leken allemaal in hetzelfde ritme te flakkeren en dansen. Maximiliaan verlangde intens naar zijn lekkernijen voor het slapengaan – drie koffiebonbons en een glas geitenmelk – gevolgd door een heerlijke, lange, ongestoorde...

Lexie gaf Maximiliaan een por. ‘Wakker worden,’ siste ze hem toe.

Aan Lexies andere zijde zat Fee Goedhart ook in te dommelen. Wat was er met hen aan de hand? Lexie Pot was haast buiten zinnen van geluk dat ze deze cursus mocht volgen. Ze zou leren hoe ze een machtige genezer werd. Ze zou iemand vinden om haar als leerling aan te nemen, en daarna zou ze –

‘Ten eerste,’ zei professor Groen, ‘wil ik dat jullie de werking van magie in dit verhaal analyseren. Wat zijn de magische elementen? Zit er eigenlijk wel magie in? Ten tweede inventariseren jullie álle relevante momenten in de plot waarop volgens jullie M-munten worden verbruikt.’

Lexie had meteen haar nieuwe schrift opengeslagen en de datum en de opdrachten met haar nieuwe vulpen genoteerd. Ze was er zeker van dat ze alle antwoorden wist. Maar net toen de kinderen wilden beginnen, sloeg de kerkklok negen uur: het was tijd om naar huis te gaan. Nu al? Lexie was met alle plezier de hele nacht blijven zitten om de wijsheden van professor Groen in zich op te nemen.

‘Dit is jullie huiswerkopdracht,’ zei professor Groen. ‘Lever hem volgende week maandag in, aan het begin van de les om zeven uur. Bedankt voor jullie aandacht. Verlaat alsjeblieft rústig het lokaal! O, Fee Goedhart? Ik wil je even spreken.’



## 2

**E**ufemia Xanthe Boekmans Goedhart, kortweg Fee, had spijt als haren op haar hoofd dat ze naar deze cursus was gekomen. Het was niet eens verplicht: de kinderen mochten zelf weten of ze meededen. Het voelde haast alsof ze naar school ging in haar vrije tijd. En welke mafkees deed dat nou? Fee had het grootste gedeelte van de middag getennist met Wolf Boom, een van haar vrienden, waarna hij naar rugbytraining was gegaan. Haar andere goede vriendin Jade de Wilde was direct na school naar huis vertrokken om haar paard te voeren. Waarom zat Fee nu dan bij professor Groen?

De reden was simpel: Lexie had gezegd dat de cursus de enige manier was om de magieniveaus te behalen en magiër te worden, zodat ze voor eeuwig in de bovenwereld kon wonen.

Fee vond het fantastisch om in de bovenwereld te zijn. Het zou haar zielsgelukkig maken als ze er op een of andere manier permanent kon verblijven. Maar daarvoor moest ze eerst haar magische kennis verbeteren, en dat was de tweede reden waarom ze zich had opgegeven voor de cursus. Volgens Lexie was professor Groen de allerbeste magieleraar van het hele land. Ook al leek hij

soms een beetje saai en traag, hij was een genie. Lexie wist alles van professor Groen omdat hij al drie dates had gehad met haar tante Octavia.

Professor Groen stond met zijn rug naar Fee. Met korte, schokkerige bewegingen veegde hij het bord schoon. Zijn lange lijst van regels loste op in kalkdeeltjes, die op de grond vielen. Daar hoorden ze thuis, vond Fee. Ze zuchtte. Hoelang moest ze hier nog wachten totdat hij haar ging vertellen wat ze had misdaan? Want ze had vast iets misdaan, dat kon niet anders. Professor Groen straalde het aan alle kanten uit.

‘Leg hem maar op mijn bureau,’ zei hij uiteindelijk, terwijl hij zich omdraaide en haar afkeurend aankeek.

‘Pardon?’ antwoordde Fee.

‘Pardon, menéér.’

Fee zuchtte opnieuw. ‘Pardon, menéér.’

‘Leg de ring op mijn bureau, alsjeblieft.’

O nee. Fee slikte onopvallend.

‘Welke ring, meneer?’

‘De ring die je hebt verstopt in de voering van je cape. De Ring van de Ware Held, als ik me niet vergis. Een verboden troef. Inleveren.’

Fee slikte weer. Hoe wist hij dat ze die bezat? Lexie had nog zo gezegd dat ze geen troeven moest meenemen naar de les, en dat terwijl Fee zelfs extra risico liep omdat die van haar niet geregistreerd waren. Dus Fee had ze allemaal thuis opgeborgen in haar speciale kistje. Behalve de Ring van de Ware Held, die ze deze middag had omgedaan voor de tennistraining.

Fee droeg de ring nooit tijdens officiële wedstrijden, alleen bij de training. De eerste keer had de ring haar bijna het leven gekost, maar zolang ze genoeg at en

dronk om haar energie op peil te houden, gaf de ring haar kracht, behendigheid en allerlei andere vermogens die ze niet goed kon omschrijven. Ze voelde zich meer verbonden met de bovenwereld. En –

‘Ik heb niet de hele avond,’ zei professor Groen.

Hij droeg een bruin tweedelig kostuum met groene en oranje spikkeltjes die oplichtten in het maanlicht dat door het raam naar binnen viel. Zijn overhemd had een eigenaardige gele kleur. Hij keek op zijn horloge en staarde Fee vervolgens doordringend aan, zoals de ake-  
ligste leraren doen vlak voordat ze je eruit pikken tijdens een schoolbijeenkomst en je aan het huilen maken om iets wat je helemaal niet hebt gedaan.

‘Waarom wilt u mijn ring eigenlijk hebben?’ vroeg Fee.

‘Wat zeg je daar?’

‘Waarom wilt u mijn ring?’

‘Het is een troef, en je hebt hem meegebracht naar mijn les. Daarom ben ik genoodzaakt hem in te nemen.’

‘Maar –’

‘Geen discussie, alsjeblieft. Ik wil graag dat je hem inlevert.’

‘Wat gaat u ermee doen?’

‘Ik breng hem naar het Gilde. Was het een geregistreerde troef geweest, dan had ik je hem volgende week maandag gewoon teruggegeven. Maar een ongeregistreerd exemplaar...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Je moet schriftelijk een aanmeldingsformulier bij het Gilde aanvragen om het voorwerp te registreren, en als ik me niet vergis, moet je vervolgens een ander formulier invullen voor een aanvraagformulier om hem weer terug te krijgen. En –’

‘Nee,’ onderbrak Fee hem, tot haar eigen verrassing. Professor Groen keek haar met toegeknepen ogen aan. ‘Wat zei je daar?’

‘Nee,’ zei ze opnieuw. ‘Ik lever hem niet in. Het spijt me. Dat gaat gewoon niet.’

‘Ik kan ervoor zorgen dat je gehoorzaamt,’ reageerde professor Groen, en hij deed een stap naar Fee toe. ‘Maar zover laten we het natuurlijk niet komen. Geef me de ring.’

Uit de voering van haar flesgroene schoolcape haalde Fee het zilveren sieraad tevoorschijn. Hij was versierd met een donkerrode edelsteen, vastgehouden door een paar piepkleine zilveren draken. Ze had de ring gekregen van haar geliefde grootvader Griffioen vlak voordat hij overleed. Fee piekerde er niet over om deze ring bij wie dan ook in te leveren. Ze deed hem om haar linkerduim, waar hij het best paste. Meteen voelde ze zelfvertrouwen en kracht door haar lichaam stromen.

‘Hou op met dat gedonder en geef hier die ring,’ zei professor Groen. Hij kwam een stap dichterbij en stak zijn hand uit. ‘Nu.’

Buiten, door de hoge kerkramen heen, klonk de roep van een uil. Het dier zag precies wat er gebeurde en vertrouwde het niet. Zijn kreet werd opgepikt door een vriendelijk konijn in een nabijgelegen tuin, die de boodschap doorgaf aan een hazelmuis, die hem weer doorgaf aan een vleermuis, die het verhaal vertelde aan een tweede uil die toevallig op weg was naar de heide. Al snel wisten alle dieren in de omgeving dat Fee Goedhart in de problemen zat. Misschien zou iemand deze noodoproep horen en te hulp schieten, misschien ook niet. Dat was de willekeur van het kosmische circuit.



Jade en haar paard Echo liepen over de knisperende, bevroren heidevelden. In het maanlicht leek het net alsof er zilveren lokken in Jades golvende, zwarte haar zaten. Ze was een ware heks, en daarom in staat om met dieren te praten. Sinds haar metamorfose voerde ze behoorlijk lange gesprekken met Echo. Vroeger hadden ze alleen op gevoel gecommuniceerd: Echo 'wist' gewoon wanneer Jade wilde dat hij ging galopperen, en Jade 'wist' gewoon wanneer Echo er genoeg van had. Maar nu Jade vloeiend Caballo sprak (de oeroude taal van paarden), was het een heel ander verhaal geworden.

Iedere dag na het avondeten vertrok Jade met Echo naar de heide, zelfs nu het vroeg donker werd. Om veilig thuis te komen vertrouwden ze meestal op Echo's vermogen om in het donker te zien, maar deze nacht stond er een afnemende maan aan de hemel (oftewel, het was net vollemaan geweest), waardoor Jade prima zicht had. In de maneschijn zag alles er blank en magisch uit, en was de wereld gelukkig en vreedzaam. Het is algemeen bekend dat zonlicht vitamine D bevat. Maar niet veel mensen weten dat er een speciale voedingsstof in maanlicht zit die de magische krachten van levende organismen stimuleert en die zuiverend werkt.

De heidevelden rondom Jade en Echo lagen er kaal bij. Geen bomen, geen beekjes, zelfs geen oude hekpaaltjes, zoals je die in andere heidegebieden wel vond. De enige moderniteit in de wijde omtrek was een dubbele stalen deur die iemand onlangs had ingebouwd in een aardhoop naast een paar oude, leistenen boerderijtjes.



Waar de heide het dunst begroeid was, zocht Echo behoedzaam zijn weg tussen veenpoelen en konijnenholen, ondanks het maanlicht. Af en toe schoot er een kleine meteor voorbij aan de onmetelijke nachtelijke hemel. Er was iets vreemds aan de hand met die meteoren, hoewel Echo niet precies wist wat. Ach, over een paar minuten bereikten ze een eeuwenoud pad waarop paarden en hun ruiters in vervlogen tijden hun geruststellende sporen hadden achtergelaten.

Net voorbij de vervallen boerderijtjes hoopte Jade de mysterieuze glinstering weer te zien. In het afgelopen uur had ze geprobeerd om aan Echo in het Caballo uit te leggen wat ze dacht dat het was. Dat bleek bijna onmogelijk; de mysterieuze glinstering zelf was nauwelijks te omschrijven, maar er bestonden ook geen woorden voor ‘mysterieus’ en ‘glinstering’ in het Caballo. Jade kwam niet veel verder dan ‘maanverlichte veenpoel’, wat diepzinnig en geheimzinnig klonk en een zweempje onvoorspelbaarheid en gevaar in zich had. Echo brieste simpelweg en vroeg waarom ze in vredesnaam op zoek waren naar maanverlichte veenpoelen. Hij hield niet van veenpoelen. Sterker nog, hij wilde ze uit alle macht ontwijken. Ze waren gevaarlijk. Je kon erin wegzakken en voorgoed verdwijnen.

‘Het is niet echt een veenpoel,’ zei Jade via haar gedachten. Caballo was namelijk een taal die je niet hardop sprak. ‘Meer zoiets als een heel hoge hindernis.’

Echo zei dat hij ook niet bepaald van heel hoge hindernissen hield.

‘Maar geen échte hoge hindernis,’ probeerde Jade duidelijk te maken. ‘Het bezorgt je alleen het gevoel dat je op een hindernis afloopt. Tenminste, het gevoel dat

ík krijg als ik op een hindernis afloop. Of dat jij krijgt vlak voordat je *vamos* doet.’

Het kwam maar zelden voor dat Echo ervandoor ging als Jade zijn ruiters was. Maar heel soms zag hij een prachtige, uitgestrekte en verlaten heidevlakte in de verte waar hij *vamos* wilde doen. En dan ging hij plotseling over in een krachtige en snelle galop, zonder erbij na te denken. Hoe Jade zich op zo’n moment voelde was te vergelijken met het gevoel dat Echo kreeg van heel hoge hindernissen. En allebei gunden ze de ander af en toe hun kleine genoeg. Hij sprong met haar over een hindernis, en zij liet hem *vamos* doen. Hij wierp haar nooit van zijn rug. Dat was het belangrijkste. Bovendien voerde ze hem altijd zo’n smakelijke mix van haver en alfalfa aan het einde van de dag. Ze dacht er zelfs aan om pepermuntjes voor hem te kopen, die hij het lekkerste van de hele wereld vond. Ze begrepen elkaar.

Vorige week zaterdag, na een opwelling van *vamos*, had Jade de mysterieuze glinstering voor het eerst waargenomen. Van het ene op het andere moment had het heidegebied dat voor haar lag er anders uitgezien. Groener, ruiger, levendiger, magischer, als het ware. Hoe meer ze Echo had aangespoord om ernaartoe te lopen, hoe verder weg het had geleken. Die dag hadden ze er bijna vier uur over gedaan om terug te keren naar de protserige villa; het namaakkasteel waar Jade met haar moeder woonde.

Natuurlijk had Camilla de Wilde niet eens opgemerkt dat haar dochter verdwenen was. Daarvoor was ze veel te veel in beslag genomen geweest door de dure bubbels die ze aan het drinken was met Izenea Prestigius – haar glamoureuze uitgeefster – en haar nieuwe, zeer lucratieve plan.

‘Het eerste boek ter wereld van een miljard euro,’ had Izenea die zaterdagmiddag onder het genot van hapjes en drankjes tegen Camilla de Wilde gezegd. ‘Stel je eens voor.’

Jade had de sandwiches en het stuk taart snel opgegeten, zodat ze met Echo naar buiten kon, en had net gedaan alsof ze niet luisterde. Izenea en Jade negeerden elkaar meestal toch al. Camilla de Wilde schreef over heksen (en hun duivelskunsten) die naar een school voor magie gingen, hoewel ze niet geloofde dat die werkelijk bestonden. Daar had ze voor de helft gelijk in, want duivelskunsten waren inderdaad een verzinsel, maar Camilla zou vast raar opkijken van het feit dat zowel haar dochter als haar uitgeefster machtige heksen waren. Bovendien hadden ze kortgeleden in een gevecht tegenover elkaar gestaan. Toch had Izenea Jade persoonlijk nooit kwaad gedaan, en zodra ze de kans kreeg probeerde ze zelfs vriendschap met haar te sluiten. Dat vond Jade ronduit griezelig.

‘Stel je eens voor, schat,’ was Izenea verdergegaan. ‘Maar liefst zeven procent daarvan is voor jou.’

‘Ik dacht dat we zevenenhalf procent hadden afgesproken,’ had Camilla de Wilde geprotesteerd.

‘Ook goed,’ had Izenea gezegd met een minachtende zucht. ‘Het maakt nauwelijks verschil. Hoeveel is nu een half procent van een miljard?’

Vijf miljoen, om precies te zijn, maar dat had niemand uitgerekend.

‘We worden rijker dan we ooit kunnen dromen, schat. En dat allemaal dankzij jouw briljante ingeving om zo’n geweldig boek te schrijven.’

Jade had nooit helemaal begrepen waarom het eerste

boek van haar moeder, *De magiërs*, zo populair was. Wereldwijd waren er meer dan tien miljoen exemplaren van verkocht, en het was bewerkt tot een film en een bordspel. Het ging over magie, natuurlijk, maar niet de echte magie die Jade beoefende. In de normale wereld, waar Jade woonde, had iedereen magie in zich. Die vermogens kon je altijd aanboren, als je maar genoeg je best deed (of als iemand je een waardevolle troef uit de bovenwereld gaf, zoals in Jades geval). Maar in de boeken van Camilla de Wilde bezaten slechts een paar uitverkorenen zulke magische krachten.

Die mensen werden de magiërs genoemd, en ze waren geboren met een vreemde huiduitslag in hun linker knieholte die betekende dat ze vrijwel grenzeloze bovennatuurlijke krachten bezaten. Kinderen zonder deze huiduitslag hadden ronduit pech. Die behoorden tot de onbenullen: de impopulaire, lelijke, vaak te dikke types die gedoemd waren om hun hele leven te worden betoverd door de magiërs, die niet alleen oogverblindend mooi en machtig waren, maar ook nog eens behoorlijk arrogant.

In de echte wereld, Jades wereld, kon je magie slechts beperkt gebruiken. In de boeken van Camilla de Wilde kregen de magiërs kinderen praktisch alles voor elkaar met een eenvoudig zwiepje van hun slanke, witte hand (alle personages waren blank). Ondanks hun immense krachten deden de magiërs niet veel meer dan 's nachts uitbundige feesten organiseren, en zich overdag druk maken over hun huiswerk dat ze kwijt waren. Als ze werden dwarsgezeten door onbenullen, veranderden ze hen in kikkers.

*De magiërs* speelde zich af in een ver verleden, toen mensen nog hoedjes met kanten franjes droegen, met de stoomtrein naar kostschool gingen en in de zomervakan-

tie werden opgesloten in de kajuit van een schip, of ontvoerd werden door zigeuners. Jade was halverwege het eerste deel gestopt met lezen, maar de meeste kinderen hadden alle zes de delen verslonden.

‘En weet je zeker dat Albion Twistt het gaat kopen?’ had Camilla op die zaterdagmiddag aan Izenea gevraagd.

‘Natuurlijk, schat. Dat heeft hij me beloofd. Als we erin slagen om een eenmalig exemplaar van *De magiërs* te creëren, in unieke kalfsleren uitvoering met bladgoud op snee, betaalt hij ons daar één miljard euro voor.’

‘Maar moeten we daarvoor alle uitgaven ter wereld vernietigen, op één na?’ Bij die gedachte had Camilla de Wilde een beetje verdrietig gekeken.

‘Zoals ik je al heb uitgelegd, is dat inderdaad de bedoeling van een “eenmalig exemplaar in unieke uitvoering”.’

‘Maar –’

‘Iedereen heeft het al gelezen, schat. Waarom zou je een boek bewaren dat je al uit hebt? En met zeven procent van een miljard –’

‘Of zevenenhalf,’ had Camilla gereageerd.

‘Met zeven procent ben je rijk, lieverd. Dat is het enige wat telt.’

Echo briepte. Het was half november en zijn ademtocht liet kleine ijskristallen achter in de koude lucht. Jade zette haar moeders boeken uit haar gedachten. Hierbuiten op de heide voelde ze zich bevrijd van alle onbenullige aardse zaken. Hierbuiten voelde ze zich dicht bij de natuur. Dichter bij haar ware aard. En dicht bij iets wat ze niet kon benoemen of bevatten, maar wat wel degelijk aanwezig was.

Echo briepte nog eens. ‘Is dat het soms?’ vroeg hij aan

Jade, terwijl hij een hoofdbeweging naar links maakte. ‘Je maanverlichte veenpoel?’

Inderdaad: een stukje verderop zag ze de mysterieuze glinstering.



‘Geef me de ring,’ herhaalde professor Groen.

‘Nee,’ antwoordde Fee.

Moed, kracht en durf borrelden op in haar binnenste. Dit overkwam haar altijd als ze de ring droeg, en sinds kort soms ook als ze hem niet omhad. Ze voelde de energie van haar schouders, langs haar rug, naar haar beenspieren trekken. Ook al was Fee pas elf jaar oud, ze knokte altijd voor waarheid en rechtvaardigheid.

‘Hier ga je spijt van krijgen, jongedame,’ zei professor Groen. Zijn gezicht kreeg een paarse kleur, die ontzettend vloekte met zijn bruine pak en gele overhemd.

Fee zette een pas in de richting van de deur, maar professor Groen deed hetzelfde en versperde haar de weg.

‘Waag het niet me uit te dagen! Ik heb nog nooit –’

‘Laat me erlangs, alstublieft,’ zei Fee.

‘Niet voordat je me de ring hebt gegeven.’

‘Net zei u nog dat u me zou laten gehoorzamen,’ zei Fee. ‘Maar het is wel duidelijk dat u dat niet kunt. Wilt u nu alstublieft opzijaan?’

‘Je brutaliteit is ongehoord,’ reageerde professor Groen. ‘Als je je ring niet inlevert, hoeft je hier niet terug te komen. Nooit meer, begrepen?’

‘Prima,’ antwoordde Fee. ‘Stuur me maar weg. Dat interesseert me niks. Volgens mij hebt u toch helemaal niks leerzaams te melden.’

‘Jij onbeschoft stuk... In al die jaren dat ik deze cursus geef, en dat doe ik nota bene gratis, uit liefdadigheid, ben ik nog nooit zo brutaal toegesproken door een leerling. Jongedame, reken maar dat je van het Gilde der Vaklieden zult horen. Een docent bedreigen, dat wordt niet getolereerd. In al die jaren...’

‘Maar ik heb u niet bedreigd. Ik –’

‘Ik wil je hier nooit meer zien. Heb je me soms niet gehoord? Wegwezen.’

De Nederlandse  
Kinderjury  
2019



[www.defonteinkinderboeken.nl](http://www.defonteinkinderboeken.nl)

Oorspronkelijke titel: *The Chosen Ones – Worldquake Sequence Book Tivo*

Verschenen bij Canongate

© 2018 Scarlett Thomas

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en omslagontwerp: Wil Immink

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Quotes op pagina 5:

C.G. Jung, *Archetypen*, vert. Pety de Vries, Lemniscaat, 2003.

Gabriël Smit, *Grensgedichten, vertaalde gedichten*, Ambo, 1975.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4598 8 (e-book 978 90 261 4599 5)

NUR 283, 284